

Arrest

nr. 290 182 van 13 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Voogd: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 4 januari 2021, dient op 3 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 11 juni 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 10 oktober 2022.

1.3. Op 22 december 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 23 december 2022 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, D., S.Z., bent een Afghaans burger van Pashtou en een soennitische moslim van geloofsovertuiging. Je bent afkomstig van het dorp Shahib, behorend tot het district Chaparhar gelegen in de provincie Nangarhar. Je woonde samen met je ouders, je twee jongere broers en je zus. Je vader werkte in de winkel van je oom langs moederszijde.

De taliban wilden jou rekruteren. Ze hadden jouw vader al meerdere keren gebeld. Ongeveer een maand voor jouw vertrek uit Afghanistan ontvingen jullie een brief van de taliban. Ze vroegen aan je vader om ofwel zijn oudste zoon aan de taliban te geven, ofwel een wapen te kopen voor de taliban. Je vader vertelde dat hij hiervoor ook al telefoontjes had ontvangen van de taliban met dezelfde boodschap.

Ongeveer een week later benaderden de taliban jouw vader toen hij aan de moskee was. Ze zeiden dat ze jouw vader al een brief hadden gestuurd en dat ze hem gebeld hadden, en ze vroegen of hij al een beslissing had genomen. Jouw vader zei dat hij niet wou dat jij bij de taliban zou gaan, en dat hij onvoldoende geld had om een wapen te kopen voor hen. De leden van de taliban zeiden dat jouw vader tot die avond had om zijn keuze te maken.

Toen je vader thuiskwam, stuurde hij jou naar het huis van je oom langs moederszijde, dat op twintig minuten wandelafstand van jouw huis gelegen was. Diezelfde avond kwamen de leden van de taliban langs bij jou thuis. Ze vroegen aan je vader waar je was en of hij zijn keuze had gemaakt. Je vader zei dat je ontsnapt was. De leden van de taliban sloegen je vader. Hierna bezocht jouw vader jou bij jouw oom langs moederszijde en hij vertelde dat hij wegens jouw problemen door de taliban geslagen was en dat hij jou uit het land ging sturen. Je oom langs moederszijde regelde een smokkelaar. Op de vierde dag bij jouw oom langs moederszijde vertrok je uit Afghanistan.

Je verliet Afghanistan tien maanden tot anderhalf jaar voor aankomst in België, en reisde doorheen Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië (waar je op 14 november 2020 je vingerafdrukken gaf), Italië en Frankrijk, om uiteindelijk in België aan te komen. Op 4 februari 2021 ging je je aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

Na jouw vertrek werd jouw vader door de taliban meegenomen. Sindsdien heb je geen informatie over jouw vader. Hierna verhuisde jouw familie samen met jouw oom langs moederszijde naar Kabul.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gerekruteerd en gedood te worden door de taliban. Ter staving van jouw verklaringen leg je de kopieën van volgende documenten voor: jouw taskara, de taskara's van je vader, je moeder en je twee jongere broers, en het paspoort van je vader.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na jouw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst kon tijdens jouw persoonlijk onderhoud worden vastgesteld dat je er niet in slaagt een en ander in de tijd te situeren. Zo verklaarde je bij aankomst in België dat je ongeveer anderhalf jaar onderweg was vanuit Afghanistan naar België (fiche niet-begeleide minderjarige verzoeker dd. 4 februari 2021). Tijdens je persoonlijk onderhoud verklaar je ongeveer tien maanden onderweg te zijn geweest (CGVS, p.5), wat een aanzienlijk verschil is met de tijdslijn die jij schetste bij aankomst in België. Gewezen op deze inconsistentie, verklaar je dat je steeds 'tien maanden' zei (CGVS, p.6). Gevraagd welke landen je passeerde en hoe lang je daar telkens verbleven hebt, leg je echter opnieuw inconsistente verklaringen af, waardoor ook hieruit niet kan blijken hoe lang je onderweg was van Afghanistan naar België. Zo verklaar je eerst twee maanden in Bulgarije te hebben verbleven, daarna heb je over tien maanden (CGVS, p.6). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, verklaar je louter dat je het niet zo verklaarde (CGVS, p.6). Dat je niet kan verduidelijken hoe lang je onderweg was van Afghanistan naar België, en aldus ook twijfel zaait over je tijdstip van vertrek, doet een eerste keer afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen.

Verder dient te worden opgemerkt dat je jouw beweerde problemen met de taliban op geen enkele manier aannemelijk hebt gemaakt. Zo verklaar je dat jouw vader door de taliban telefonisch, schriftelijk en persoonlijk zou gevraagd geweest zijn om jou bij hen te laten aansluiten (CGVS, p.12). Je geeft aan dat jouw vader niet over de telefonische bedreigingen van de taliban zou hebben verteld tot jullie een brief van hen zouden hebben ontvangen (CGVS, p.12). Gevraagd naar meer informatie over de telefonische bedreigingen vanwege de taliban die jouw vader zou hebben ontvangen, verklaar je niet meer dan dat je nog een kind was toen en dat je er niet naar vroeg toen je in Afghanistan was (CGVS, p.12). Echter dient opgemerkt te worden dat je ook na jouw vertrek uit Afghanistan en na het indienen van jouw verzoek om internationale bescherming in België niet meer te weten kwam over deze telefonische bedreigingen (CGVS, p.12), hoewel je daar de kans toe had. Bovendien vermeldde je deze telefonische bedreigingen niet toen de Dienst Vreemdelingenzaken vroeg hoe de taliban jouw vader dan benaderden: je verwees toen enkel naar de dreigbrief, alsook naar het feit dat jouw vader enkele keren werd aangesproken toen hij ging bidden in de moskee (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 9 juni 2021, vraag 5).

Verder verklaar je dat jouw familie de dreigbrief ondertussen verloren zou hebben (CGVS, p.7). Je zegt hierover het volgende: "...het is jammer genoeg vermist." (CGVS, p.7). Je verklaart niet te weten hoe jouw familieleden dit document kwijtraakten (CGVS, p.7). Alleszins breng je zo geen bewijs aan voor deze vermeende bedreigingen. Bovendien lijkt de inhoud van de brief in strijd met wat je eerder hebt verklaard bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hoewel je aangeeft dat de brief jouw familie een keuzemogelijkheid bood, namelijk jou laten rekruteren of een wapen voor de taliban kopen, maakte je van deze tweede optie geen melding tijdens jouw persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar je enkel verklaarde dat de taliban wenste dat jij je bij hen zou aansluiten (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 9 juni 2021, vraag 5). Bovendien ziet het CGVS niet in waarom jouw familie dan niet aan deze tweede, makkelijke optie kon voldoen door een wapen voor de taliban te kopen. Je geeft aan dat andere dorpelingen dat wel deden (CGVS, p.11), maar dat dit voor jouw familie te duur zou zijn geweest (CGVS, p.3, 4, 9). Dit is niet aannemelijk. Immers zullen zeker niet alle dorpelingen er in slagen de reis van een zoon naar Europa te bekostigen, zoals uw vader deed (CGVS, p.11). Bovendien spreek je over jouw oom Momin die "rijk" zou zijn (CGVS, p.5): toen er problemen met de taliban zouden zijn ontstaan, zou jouw oom een huis hebben gekocht in de hoofdstad Kabul, waar jouw familie momenteel zou wonen (CGVS, p.5). Dat de man een huis maar geen wapen zou kunnen financieren, is bijzonder ongeloofwaardig. Bovenstaande verklaringen ondermijnen jouw asielrelaas in zeer ernstige mate.

Verder is het opmerkelijk dat toen de taliban jouw vader aan de moskee zou hebben benaderd, ze tegen jouw vader gezegd zouden hebben dat ze diezelfde avond opnieuw gingen langskomen (CGVS, p.13). Immers gaf dit jouw vader de kans gaf om jou weg te sturen, zoals ook blijkt uit jouw relaas. Toen de taliban die avond langskwam, en je vader zei dat hij geen zoon wou afstaan en dat hij ook geen geld had om een wapen te kopen, zou de taliban jouw vader geslagen hebben en terug vertrokken zijn (CGVS, p.13 en 15). Evenwel kan niet worden ingezien waarom de taliban dermate laks zouden optreden indien

ze jou daadwerkelijk onder dwang wilden rekruteren, en niet sneller naar jouw huis zouden zijn gekomen om jou in te lijven of geld voor een wapen op te eisen. Bovenstaande verklaringen ondermijnen jouw vrees voor vervolging vanwege de taliban.

Ook wat betreft het bezoek van de taliban en jouw verblijf bij jouw oom langs moederszijde leg je inconsistente verklaringen af. Gevraagd waar jij was toen de taliban bij jou thuis langskwamen nadat ze jouw vader eerder die dag aan de moskee hadden aangesproken, verklaar je dat je toen al drie dagen in het huis van jouw oom langs moederszijde verbleef (CGVS, p.13-14). Gewezen op het feit dat je eerder verklaarde naar je oom langs moederszijde te zijn gestuurd door je vader de dag dat hij op weg naar de moskee door de taliban benaderd werd, pas je je antwoord aan en verklaar je opeens dat de taliban naar jouw huis kwam de dag dat hij jou naar je oom had gezonden (CGVS, p.14). Echter blijf je tijdens jouw persoonlijk onderhoud inconsistente verklaringen afleggen wat betreft deze tijdsperiode (CGVS, p.5, 10 en 13-14). Ook toen je advocaat jou tijdens jouw persoonlijk onderhoud wees op jouw medewerkingsplicht (CGVS, p.14), werd het tijdsverloop van de gebeurtenissen in Afghanistan allesbehalve duidelijk. Je verklaart: "Oké, sommige van de dingen zijn niet duidelijk voor mij, dat is misschien daarom... de periode dat ik verkeerd of fout geef." (CGVS, p.14), wat echter geen verklaring biedt voor jouw inconsistente verklaringen wat betreft de tijdslijn van de incidenten die in Afghanistan zouden hebben plaatsgevonden.

Ook wat betreft de ontvangst van de brief van de taliban en het vervolg van de feiten tot jouw vertrek uit Afghanistan dient opgemerkt te worden dat je inconsistente verklaringen aflegt. Zo verklaarde je op de Dienst Vreemdelingenzaken dat jullie een maand voor jouw vertrek uit Afghanistan de brief van de taliban ontvingen (CGVS, p.12). Tijdens je persoonlijk onderhoud geef je toe eigenlijk niet exact te weten wanneer jullie de brief ontvingen waardoor je bij jouw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken gokte dat het 'misschien een maand' was (CGVS, p.12 en 13). Echter kan niet worden ingezien waarom je bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou verklaren dat het ongeveer een maand was, terwijl uit jouw verklaringen tijdens jouw persoonlijk onderhoud blijkt dat jullie de brief thuis ontvingen, dat jouw vader ongeveer een week later aan de moskee benaderd werd door de taliban en dat jij vier dagen na dit incident uit Afghanistan vertrokken zou zijn (CGVS, p.9-10), waaruit zou moeten blijken dat jullie de brief nog geen twee weken voor jouw vertrek uit Afghanistan ontvangen zouden hebben. Je probeert je hieruit te praten door te zeggen dat jouw moeder na jouw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd zou hebben dat het niet zo lang was voor jouw vertrek uit Afghanistan dat jullie die brief ontvingen, en dat het een korte periode was (CGVS, p.13). Echter merkte je dit ook niet op toen in het begin van jouw persoonlijk onderhoud geïnformeerd werd naar het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p.3). De vaststelling dat jij steeds wisselende verklaringen aflegt over diverse kernaspecten van jouw asielrelaas, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door jou ingeroepen asielmotieven.

Verder wijzen nog andere vage verklaringen op het ongeloofwaardige karakter van de gedwongen rekrutering waarvan jij het slachtoffer dreigde te worden. Zo verklaar je dat de taliban jou en andere jongeren een training wou geven. Hierna zouden jullie ingezet worden om te vechten of misschien zouden jullie een zelfmoordaanslag moeten plegen (CGVS, p.10-11). Je verklaart dat de taliban aan elk gezin waarvan de kinderen volwassen werden, zou hebben gevraagd om hun jongens bij de taliban te laten aansluiten. Echter verklaar je eerst ook dat alle gezinnen voldoende geld zouden gehad hebben om wapens te kopen voor de taliban, zodat hun zonen niet bij de taliban moesten gaan (CGVS, p.11). Als het CGVS dan opnieuw informeert naar gezinnen die niet in de mogelijkheid waren om een wapen voor de taliban te kopen, verklaar je dat deze gezinnen hun zonen verstopten (CGVS, p.11). Gevraagd wat er dan zou gebeuren, indien zij ook niet voldeden aan de wensen van de taliban, verklaar je daar geen informatie over te hebben (CGVS, p.11). Het is opvallend dat je geen informatie hebt over gezinnen die in eenzelfde situatie zouden verkeren. Gevraagd wie van jouw dorp gedwongen gerekruteerd werd door de taliban, geef je bovendien slechts twee namen: Obaidullah en Amin (CGVS, p.12). Obaidullah zou intussen ontsnapt zijn en over Amin heb je geen enkele informatie (CGVS, p.12), wat maar vaag is. Dergelijk gebrek aan interesse in de evolutie van jouw persoonlijke problemen en het lot van de families en de jongens die dezelfde vorm van rekrutering zouden hebben ondergaan en gelijkaardige problemen zouden hebben ondervonden, doet afbreuk aan de ernst van jouw voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van jouw relaas.

Dient bovendien opgemerkt te worden dat je amper informatie hebt over de taliban in jouw regio. Als het CGVS informeert naar de reden dat de taliban toen nieuwe leden nodig had, blijf je vaag en verklaar je: "Ze wouden mensen voor gevechten, voor het vechten hadden ze meer mensen nodig." (CGVS, p.11). Gevraagd of er niet voldoende mensen zich vrijwillig bij de taliban aansluiten, verklaar je dat er inderdaad vrijwilligers waren (CGVS, p.11). Je maakt dan ook niet aannemelijk waarom de taliban jou zou willen rekruteren.

Dient er verder op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de **EUAA Country Guidance** van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten. Bovendien dient opgemerkt te worden dat deze rekruteringspogingen van talibanleden uitgingen die je niet kende: je weet niet wie zij zijn en namen zijn je onbekend (al zouden veel dorpelingen bij de taliban zijn gegaan), je hebt geen idee waar ze vandaan komen of waar ze overdag aanwezig zijn (CGVS, p.10 en 11). Dat jouw verklaringen dermate afwijken van de beschikbare informatie omtrent gedwongen rekrutering is een duidelijke aanwijzing van de gebrekkige geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder dient te worden opgemerkt dat ook bij **de situatie van jouw familie** in Afghanistan ernstige vraagtekens rijzen. Je verklaart dat jouw familie samen met jouw oom langs moederszijde naar Kabul verhuisd zou zijn een of twee weken nadat jij uit Afghanistan vertrok en nadat jouw vader vermist geraakte (CGVS, p.3 en 15). Wat betreft de verdwijning van jouw vader dient opgemerkt te worden dat je hierover pas vertelde tijdens jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zo verklaar je dat jouw vader vermist zou zijn sinds jij in België arriveerde, maar dat jouw familie niks zei over de verdwijning van jouw vader omdat je aan het reizen was en ver weg van huis was (CGVS, p.2, 3 en 10). Echter kan niet worden ingezien waarom jouw moeder of jouw oom langs moederszijde hierover niet eerder verteld zouden hebben. Zo heb je een of twee keer per week contact met jouw moeder (CGVS, p.2), en verklaar je sinds je komt naar België enkele keren contact gehad met jouw oom langs moederszijde, de persoon die met jouw gezin naar Kabul verhuisde na jouw vertrek uit Afghanistan en de verdwijning van jouw vader (CGVS, p.4, 5 en 10). Dat jouw familie jou pas na jouw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte zou brengen van de verdwijning van jouw vader, is niet aannemelijk, zeker aangezien jullie vermoeden dat hij jouw vader door de taliban werd meegenomen omdat ze jou niet vonden (CGVS, p.2-3). Het is immers niet aannemelijk dat je familie enerzijds jouw reis naar Europa regelde zodat je op basis van jouw actuele vrees voor de taliban asiel kan aanvragen maar anderzijds informatie voor jou achterhoudt waardoor je geen zicht hebt op de actuele staat van je asielmotieven. Verder heb je amper informatie over de verdwijning van jouw vader. Je verklaart enkel dat hij na jouw vertrek verdween (CGVS, p.2-3, 10 en 14). Je weet echter niet in welke omstandigheden hij vermist geraakte of wanneer hij verdween, en verklaart hierover gewoonweg: "Ik heb niet zo veel informatie over zijn verdwijning." (CGVS, p.14). Dat je over de verdwijning van jouw vader geen verdere informatie kan verschaffen en blijkbaar ook niet geïnteresseerd was om daar meer over te weten te komen, ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen. Hierdoor wordt andermaal de geloofwaardigheid van jouw verklaarde problemen in twijfel getrokken.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat jouw asielmotieven niet kunnen overtuigen. **Je kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.**

De documenten die je voorlegt, kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Jouw taskara kan hoogstens bewijs leveren voor jouw identiteit en herkomst. Dit document houdt evenwel geen verband met jouw vervolgingsvrees. Hetzelfde geldt voor de taskara's van jouw ouders, je broers en het paspoort van je vader.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een

fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief

waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Chaparhar district. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-

economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het

is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol van New York van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag zijnde het beginsel van non-refoulement, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker geeft aan te volharden in zijn asielmotieven. Hij meent dat geen rekening gehouden werd met zijn kwetsbaar profiel, waarbij hij preciseert dat hij momenteel 17 jaar oud is en hij 15 jaar oud was toen hij Afghanistan heeft verlaten. Hij benadrukt dat minderjarige kinderen een extra kwetsbare groep vormen en dat het CGVS rekening dient te houden met het hoger belang van het kind. Hoewel er gemotiveerd wordt in de beslissing dat er steunmaatregelen werden genomen, meent hij dat er geen rekening gehouden werd met zijn profiel van minderjarige.

Vervolgens gaat hij in op zijn verwesterd profiel, nu hij bijna twee jaar in België verblijft en dit door de taliban als een ongelovig land wordt beschouwd. Hij wijst er op dat de EUAA in het rapport "Country Guidance Afghanistan" van april 2022 zelf stelt dat het niet zeker is hoe de taliban personen, die Afghanistan hebben verlaten, zal behandelen. Bovendien stelt voormeld EUAA rapport ook duidelijk vast dat de taliban een streng Islamitisch beleid wensen te voeren in Afghanistan en dat zij dit ook reeds publiekelijk hebben verkondigd. Hij stipt aan dat voormeld rapport van april 2022, in tegenstelling tot wat het CGVS in de bestreden beslissing laat uitschijnen, heel duidelijk is omtrent het gebrek aan informatie over hoe de taliban personen met een 'verwesterd' profiel gaan viseren bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan en dat er een "individuele beoordeling" gemaakt dient te worden op basis van iemand zijn kenmerken om te kunnen beoordelen of er een nood is aan internationale bescherming. Hij meent dat er in zijn hoofde verschillende elementen aanwezig zijn waaruit kan worden afgeleid dat hij een risico loopt op vervolging omwille van zijn verwesterd profiel, waarna hij herhaalt dat hij toegekomen is in België als minderjarige, hij hier een uitgebreid netwerk heeft, hij onmiddellijk naar school is gegaan en ondertussen al vlot de Nederlandse taal spreekt. Ter staving hiervan verwijst hij naar een aanbevelingsbrief van de school, een inschrijvingsformulier van de school, een schrijven verdere schoolloopbaan, een schoolattest Provinciale Handelsschool Hasselt en een online inschrijvingsformulier Provinciale Handelsschool Hasselt. Hij wenst met al deze getuigenissen aan te tonen dat hij een uitgebreid Belgisch netwerk heeft, en dat hij volledig geïntegreerd is in onze Belgische, westerse samenleving. Daarnaast gedraagt hij zich naar de westerse waarden en normen en heeft hij zich deze eigen gemaakt op zeer jonge leeftijd. Omwille van zijn lang verblijf in België, wat door de taliban als een ongelovig land wordt beschouwd, meent hij wel degelijk een actuele vrees te hebben bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verwestering. Hij wijst er nog op dat het CGVS een toekomstgerichte beoordeling diende te maken. Verschillende rapporten wijzen volgens hem nog op het verhoogde risico op vervolging door de taliban omwille van

gepercipieerde verwestering, waarna hij aanstipt dat er verschillende voorbeelden zijn van incidenten waarbij de taliban terugkeerders effectief hebben vervolgd. Hij wijst dienaangaande op het Nansen rapport 2021/11, de COI Query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"* en naar arresten van de Raad van 2019 en 2020, waarna hij concludeert dat zelfs een louter lang verblijf in het Westen problematisch is bij terugkeer. Vervolgens verwijst verzoeker naar het *UK Home Office: Country Policy and Information Note: Afghanistan: Afghans perceived as 'Westernised'* van juni 2021, dat volgens hem al zeer gedetailleerd de situatie van terugkeerders naar Afghanistan beschreef en naar een arrest van de Raad van 31 maart 2022.

Dat zijn vrees voor de taliban sinds de machtsvername in augustus 2021 gegrond is, blijkt volgens hem ook uit het rapport van EASO *"Afghanistan Country Focus: COI"* van januari 2022, nu daaruit blijkt dat het nog steeds onduidelijk is hoe de taliban zullen reageren ten aanzien van afgewezen asielzoekers. Verwijzend naar *"UK Home Office: Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban"* stelt hij dat de taliban wel degelijk zeer strikte regels oplegt in verband met het naleven van de Sharia. Door zijn verblijf van twee jaar in België heeft hij waarden en normen ontwikkeld die niet meer in overeenstemming te brengen zijn met de huidige Islamitische regels die de taliban opleggen. Er is bovendien een grote discrepantie tussen wat de taliban verkondigt en hoe zijn in de praktijk te werk gaan. Nergens uit de bestreden beslissing toont het CGVS aan dat hij, bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan, niet door de taliban in het vizier zal komen, gelet op zijn verblijf in Europa voor bijna 2 jaar. Ook uit het recente rapport van EUAA Afghanistan: *Targeting of Individuals* van augustus 2022 blijkt volgens hem dat er geen duidelijk standpunt is van de taliban betreffende terugkeerders, waardoor hij geen zekerheid heeft bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan. Bovendien blijkt dat de taliban wel degelijk Afghanen probeerden tegen te houden die het land wilden ontvluchten en verregaande controles doorvoeren. Hij geeft aan dat in een aantal principe arresten de Raad heeft geoordeeld dat de verwestering kan leiden tot de toekenning van een beschermingsstatus en meent dat de motivering in arrest nr. 278 653 ook *in casu* kan worden toegepast. Vervolgens wijst hij op het standpunt van het UNHCR, namelijk dat een gedwongen terugkeer nog steeds niet mogelijk is en dat de bestreden beslissing hier lijnrecht tegen ingaat.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus, herhaalt verzoeker dat de bestreden beslissing lijnrecht ingaat tegen het standpunt van het UNHCR, dat sinds de machtswissel van augustus 2021 aan de alarmbel trekt en benadrukt dat een (gedwongen) terugkeer naar Afghanistan de terugkeerder blootstelt aan onherstelbare schade. Hij vervolgt dat de UNHCR er zelfs op aandringt dat wanneer een Staat beslist dat een Afghaanse verzoeker geen vluchtelingenstatus kan worden toegekend, het onmogelijk is om op heden een beslissing van weigering van de subsidiaire bescherming te nemen. Het CGVS dient volgens hem actief mee te werken om elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Hij wenst erop te wijzen dat alle bronnen die het CGVS aanhaalt, zélf stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds ontzettend volatiel is en er niet concreet kan aangetoond worden dat asielzoekers uit Afghanistan hierdoor geen risico op ernstige schendingen kunnen oplopen bij een terug. Voorgaande wordt ook bevestigd door het UNHCR in haar *Guidance Note* van februari 2022. Hij wenst verder ook te verwijzen naar het *Afghanistan COI Repository: 1st September 2021-31 December 2022* van Asylos, om aan te tonen dat er een kentering aan de gang is van het willekeurig geweld, omdat er verzet komt tegen de taliban. Echter wordt hier uiteraard door de taliban weinig ruchtbaarheid aan gegeven. Doch blijkt uit het rapport dat dit leidt tot meerdere conflicten en veiligheidsincidenten, waarbij gewone burgers het slachtoffer zijn. Uit hetzelfde rapport blijkt volgens hem dat er ook sprake is van willekeurig geweld in de provincie Kapisa, waarvan hij afkomstig is. Ook uit informatie van ACLED blijkt volgens hem een veelheid van aanslagen en veiligheidsincidenten. Het rapport van EUAA van augustus 2022 *"Afghanistan – Security Situation Country of Origin Information Report"* toont volgens hem aan dat de provincie Nangarhar niet ontsnapt aan aanvallen van willekeurig geweld door de taliban. Volgens hem blijkt uit de landenrapporten dat Nangarhar een erg volatiele regio is, waar de aanwezigheid van ISKP nog steeds zeer sterk is en er hierdoor nog veel willekeurig geweld plaatsvindt. Ook is het een regio waar streng-Islamitische groeperingen de overhand hebben, wat voor verzoeker ook impliceert dat hij zich opnieuw zal moeten schikken naar deze strengconservatieve Islamitische waarden en normen, wat voor verzoeker, gelet op zijn verwestering, niet mogelijk zal zijn. Hij kaart aan dat het CGVS niet enkel verplicht is om met de veranderende actuele situatie rekening te houden, doch ook gehouden is om met persoonlijke elementen rekening te houden die leiden tot een hoger risico om slachtoffer te zijn van willekeurig geweld bij een eventuele terugkeer. Het gegeven dat hij verwesterd is, is volgens hem een risicoverhogende factor om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

M.b.t. artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet betoogt verzoeker dat het CGVS niet ingaat op de precaire humanitaire situatie dankzij het handelen van de taliban en de strikte en vergaande toepassing

van de Sharia. Het rapport van Human Rights Watch, *Taliban 'Vice' Handbook Abusive*, van 29 oktober 2021 stelt dat de taliban een handboek gebruiken dat uitermate strengere regels oplegt. Bovendien houden de taliban zich vaak niet aan de rechten die in voormeld handboek worden beschermd. Ook Amnesty International rapporteert tevens grove mensenrechtenschendingen in het huidige talibanbewind en vraagt dringend actie van mensenrechtenorganisaties. Hij besluit dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan, meer bepaald foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Hij verwijt het CGVS de humanitaire situatie en de mensenrechtenschendingen volledig uit het oog te hebben verloren. Hij verwijst opnieuw naar het Nansen rapport, waarin een vergelijking wordt gemaakt met het bewind gehanteerd door Al Shabaab in delen van Somalië. Hij stipt aan dat ook Human Rights Watch in een recent rapport heeft aangetoond dat 1 jaar taliban geleid heeft tot een humanitaire crisis van ongemene proporties en dat de Taliban ook niets heeft ondernomen om deze crisis een halt toe te roepen. Hem in dergelijke omstandigheden terugsturen naar Afghanistan is een onmenselijke en vernederende behandeling en maakt derhalve dat artikel 3 van het EVRM geschonden wordt. Het CGVS toont in de bestreden beslissing niet aan dat de precare situatie niet te wijten is aan de taliban, minstens dat deze situatie verslechterd is. Een minderjarige verzoeker terugsturen naar zo'n precare en volatiele situatie, is een schending van artikel 3 EVRM.

3. Nieuwe stukken

3.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- Attest Provinciale Handelsschool Hasselt;
- Inschrijvingsformulier Provinciale Handelsschool Hasselt;
- Schrijven Verdere Schoolloopbaan;
- Schoolattesten.
- Online Inschrijvingsformulier.

Er wordt tevens gewezen op volgende inventaris van de bronnen:

- Arrest RvV van 31/03/2022 met rolnummer 270 813;
- UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018;
- EASO COI Query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised', 2 September 2020;
- Nansen rapport 2021/11;
- UK Home Office: Country Policy and Information Note: Afghanistan: Afghans perceived as 'Westernised' van juni 2021;
- EASO Afghanistan Country Focus: Country of Origin Information Report, January 2022;
- UK Home Office: Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban van februari 2022;
- The Principle of Non Refoulement under International Human Rights Law;
- UNHCR POSITION ON RETURNS TO AFGHANISTAN, August 2021;
- The UNHCR Manual on Voluntary Repatriation of 1996 Guidelines;
- Human Rights Watch, "Taliban 'Vice' Handbook Abusive", dd. 29 oktober 2021;
- Amnesty International, "New alliance to protect human rights in Afghanistan";
- Persartikel Al Jazeera;
- World Food Program at a glance;
- World Food Program Afghanistan, 17/03/2022;
- Statement UN High Commissioner for Refugees Filippo Grandi, 17/03/2022;
- WFP, Afghanistan Food Security Update February 2022;
- Human Rights Watch, "Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis: Without a Functioning Central Bank, Aid Not Enough", 17/03/2022;
- Statement dr Ramiz Alakbarov, United Nations Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator for Afghanistan;
- Humanitarian Needs Overview Afghanistan, January 2022;
- ACLED, Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 15-21 October 2022;
- ACLED, Regional Overview: South Asia and Afghanistan 22-28 October 2022;
- ACLED, Regional Overview: South Asia and Afghanistan 29 October-4 November 2022;
- TWN Info Service on UN Sustainable Development (May22/07);
- EUAA Afghanistan: Targeting Individuals, August 2022;
- Afghanistan: COI Repository: 1st September 2021-31 December van Asylus;
- EUAA Afghanistan – Security Situation Country of Origin Information Report August 2022;

- Human Rights Watch, Afghanistan: Taliban's Catastrophic Year of Rule: Denial of Women's Rights, Media Crackdown, and Retaliatory Killings Amid Mass Hunger, 11/08/2022;
- Human Rights Watch, Economic Causes of Afghanistan's Humanitarian Crisis: Questions and Answers on Sanctions and Banking Restrictions on the Taliban, 04/08/2022;
- United States Institution of Peace, A Year into Taliban Rule, Afghans Face Spiraling Economic, Humanitarian Crises, 17/08/2022;
- UNHCR Funding Update 2022;
- WFP, Afghanistan risks winter of famine after devastating year, 26/09/2022;
- RadioFreeEurope, 'They Call Us Infidels': Former Afghan Soldiers Still Live In Hiding To Avoid Taliban REtribution', 13/07/2022;
- ECRE, Joint Statement: One year after the country's takeover by the Taliban: How did Europe welcome Afghans in need of protection', 09/09/2022;
- United Nations Human Rights, Afghanistan human rights and humanitarian crisis continues, urgent action necessary, says UN expert.

3.2. Op 17 februari 2023 maakt verzoeker een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarbij volgende stukken worden gevoegd:

- Schoolattest OKAN schooljaar 2022-2023;
- Attituderapport OKAN schooljaar 2021-2022-herfstvakantie ;
- Attituderapport OKAN schooljaar 2021-2022-kerstvakantie ;
- Attituderapport OKAN schooljaar 2021-2022-zomervakantie ;
- Algemeen jaaroverzicht 2021-2022 ;
- Examen 3-schooljaar 2021-2022 ;
- Attituderapport OKAN schooljaar 2022-2023-herfstvakantie ;
- Attituderapport OKAN schooljaar 2022-2023-kerstvakantie ;
- Dagelijks werk schooljaar 2022-2023 ;
- Dagelijks werk 2 schooljaar 2022-2023 ;
- Dagelijks werk Examen 1 schooljaar 2022-2023 ;
- Algemeen jaaroverzicht 2022-2023 ;
- Schoolattest OKAN schooljaar 2022-2023.

3.3. Op 10 mei 2023 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 4 november 2022;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan, januari 2023;
- EUAA Afghanistan Security Situation, augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie, 5 mei 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus, januari 2022;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city, augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City, augustus 2020;
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals, augustus 2022.

Er wordt verder gerefereerd aan volgend stuk, waarvan tevens een afschrift wordt gevoegd:

- COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022, 23 september 2022.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Voorafgaand

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Het asiel- en vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door de taliban, daar die hem voor zijn vertrek hadden benaderd om zich bij hen aan te sluiten.

4.4.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus toe te kennen aan verzoeker en baseert hij zich hiervoor op volgende vaststellingen:

i) Verzoeker slaagt er niet in een en ander te situeren in de tijd en kan niet verduidelijken hoe lang hij onderweg is geweest, waardoor hij twijfel zaait over het tijdstip van vertrek uit Afghanistan nu hij (a) tijdens zijn registratie bij de DVZ verklaart dat hij ongeveer anderhalf jaar onderweg is geweest, terwijl hij bij het CGVS verklaart ongeveer tien maanden onderweg te zijn geweest en hij (b) inconsistente verklaringen aflegt over de landen die hij is doorgereisd en de periode dat hij in de desbetreffende landen heeft verbleven.

ii) Verzoekers beweerde problemen met de taliban, die hem zouden getracht hebben te rekruteren worden op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt nu (a) verzoeker niet meer weet omtrent de telefonische bedreigingen van de taliban die zijn vader zou hebben ontvangen; (b) de inhoud van de dreigbrief in strijd is met wat verzoeker eerder had verklaard bij de DVZ; (c) het opmerkelijk is dat de taliban hem de kans zouden geven om weg te lopen alvorens zij opnieuw zouden langskomen; (d) hij inconsistente verklaringen aflegt over het bezoek van de taliban en zijn verblijf bij zijn oom langs moederszijde; (e) verzoeker ook inconsistente verklaringen aflegt over de ontvangst van de dreigbrief van de taliban en het vervolg van de feiten tot zijn vertrek uit Afghanistan;

iii) Verzoekers verklaringen omtrent de gedwongen rekrutering zijn ongeloofwaardig nu (a) het opvallend is dat hij geen informatie heeft over gezinnen die in eenzelfde situatie als hem zouden verkeren en het gebrek aan interesse in de evolutie van zijn persoonlijke problemen en het lot van de families en de jongens die dezelfde vorm van rekrutering zouden hebben ondergaan en gelijkaardige problemen zouden hebben ondervonden, afbreuk doet aan de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging en (b) verzoeker amper informatie heeft over de taliban in zijn regio en (c) hij er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de rekruteringswijze van de taliban zoals geschetst in de algemene beschikbare landeninformatie.

iv) Er kunnen vraagtekens worden geplaatst bij de situatie van verzoekers familie en meer bepaald m.b.t. de vermeende verdwijning van zijn vader nu (a) verzoeker hiervan pas melding maakte tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en (b) niet ingezien kan worden waarom zijn moeder, met wie hij één of twee keer per week contact heeft, hem hiervan niet eerder op de hoogte zou hebben gebracht, te meer nu het achterhouden van informatie niet gunstig is voor het indienen van een beschermingsverzoek nadat verzoeker nochtans door diezelfde familie naar België is gestuurd en (c) verzoekers onwetendheid over de omstandigheden waarin zijn vader vermist geraakte of wanneer hij verdween, getuigt van een desinteresse, wat de geloofwaardigheid van zijn problemen in twijfel trekt.

4.4.3. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoeker de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het volharden van zijn vluchtrelaas, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Waar verzoeker meent dat er niet voldoende rekening gehouden werd met zijn jeugdige leeftijd en kwetsbaar profiel als minderjarige, stelt de Raad vast dat zijn persoonlijk onderhoud afgenomen werd door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken protection officer tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het gehoor noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker zeventien jaar en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen bij een terugkeer naar Afghanistan. Er was ook bijstand van een tolk Pasthou en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig.

Verzoeker die, zoals de commissaris-generaal op goede gronden heeft toegelicht in de bestreden beslissing, geen zicht biedt op het moment waarop hij Afghanistan heeft verlaten, kan zich alleszins niet verschuilen achter het feit dat hij nog te jong zou zijn geweest op het moment van zijn vertrek om zich bepaalde zaken, die te maken hebben met de kern van zijn vluchtrelaas, te herinneren. Zelfs indien hij anderhalf jaar onderweg zou zijn geweest, zoals blijkt uit de Fiche NMBV van 04.02.2021, wat strijdt met zijn verklaring dat hij tien maanden onderweg was (NPO, p. 5), dan nog was verzoeker bij vertrek uit Afghanistan als veertienjarige geen *infans* waardoor van hem wel redelijkerwijze verwacht kan worden consistente verklaringen af te leggen over de reden van zijn vertrek. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het uiten van loutere kritiek, waar hij stelt dat geen rekening gehouden werd met zijn profiel van minderjarige, zonder *in concreto* aan te tonen op welk moment zijn leeftijd hem verhinderd zou hebben het verhoor bij de commissaris-generaal te doorlopen. Alleszins werden er na afloop van het onderhoud geen opmerkingen in die zin gemaakt, noch door verzoeker zelf, noch door zijn voogd en noch door zijn advocaat. Zijn advocaat maakte enkel melding van een gebrek aan duidelijkheid over het standpunt van de taliban betreffende terugkeerders (NPO, p. 15). Verzoeker, die zich ertoe beperkt te volharden in zijn asielrelaas, toont hoegenaamd niet aan dat zijn leeftijd een verantwoording kan zijn voor zijn tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd doorheen zijn procedure, zoals op goede gronden werd toegelicht in de bestreden beslissing.

Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd dat met zijn leeftijd, achtergrond en kwetsbaar profiel geen rekening werd gehouden bij het doorlopen van zijn verzoek om internationale bescherming. Voorts onderneemt verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete poging om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt nochtans aan hem toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, wat hij echter in het geheel niet doet. Het louter volharden in zijn verklaringen en het wijzen op zijn socio-culturele achtergrond en op zijn erg jeugdige leeftijd volstaan niet om de pertinente motieven onderuit te halen. De Raad sluit er zich bij aan dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, waarbij hij stelt dat hij vreest voor de taliban die gepoogd hebben hem te rekruteren. Gelet op voorgaande blijven de motieven in de bestreden onverminderd overeind en worden ze door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

4.4.4. Waar verzoeker verwijst naar zijn verwesterd profiel, zijn aankomst in België als minderjarige, zijn uitgebreid netwerk, het feit dat hij hier naar school gaat, hij vlot de Nederlandse taal spreekt en aanstipt dat hij door zijn verblijf van twee jaar in België waarden en normen heeft ontwikkeld die niet meer in overeenstemming te brengen zijn met de huidige Islamitische regels die de taliban opleggen en in zoverre hieruit kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, maakt de Raad, op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, de volgende analyse.

4.4.4.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw

het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, Afghanistan targeting of individuals).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite

corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "zina" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, *"Country guidance: Afghanistan"* januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.3.4.2. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker thans achttien jaar oud is en hij sedert 3 februari 2021 in België verblijft.

Zowel bij het verzoekschrift als bij zijn aanvullende nota voegt hij allerhande schooldocumenten, die worden opgesomd *supra* onder punten 3.1 en 3.2 en waarmee verzoeker wenst aan te tonen dat hij een uitgebreid Belgisch netwerk heeft, dat hij volledig geïntegreerd is in onze Belgische, westerse samenleving, dat hij zich naar de westerse waarden en normen gedraagt en dat hij zich deze eigen gemaakt heeft op zeer jonge leeftijd.

Met betrekking tot verzoekers verklaringen omtrent de periode waarin hij Afghanistan heeft verlaten, dient te worden herhaald dat verzoeker doorheen zijn verklaringen niet in staat is geweest te verduidelijken hoe lang hij onderweg is geweest van Afghanistan naar België en dat hij ook twijfel heeft gezaaid over het tijdstip van zijn vertrek. De motieven dienaangaande in de bestreden beslissing worden door verzoekster niet betwist en werden reeds door de Raad tot de zijne gemaakt (zie *supra* punt 4.4.3.). De vaststelling dat verzoeker aldus niet consistent is over het moment waarop hij Afghanistan heeft verlaten, heeft tot gevolg dat de Raad niet in de mogelijkheid is vast te stellen dat verzoeker, op het moment van zijn vertrek uit zijn herkomstland, dermate jong zou zijn geweest, waardoor kan worden aangenomen dat hij op geen enkele wijze zou zijn gevormd naar de Afghaanse waarden en normen. Zelfs indien kan worden aangenomen dat verzoeker in het jaar 2020 Afghanistan zou hebben verlaten, dan nog dient te worden vastgesteld dat hij op dat moment ongeveer veertien à vijftien jaar oud was, waaruit op zijn beurt kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en ook reeds gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker verklaarde nog contact te onderhouden met zijn familie in Afghanistan en dat hij aangaf dat zijn broers, zus en zijn moeder het goed stellen (NPO, p. 2). Hierbij is het tevens van belang aan te stippen dat verzoekers verklaringen niet geloofwaardig werden bevonden ook voor wat betreft de vermeende verdwijning van zijn vader. De commissaris-generaal oordeelde immers op goede gronden – en die motieven worden door verzoeker geenszins betwist – dat bij zijn vaders verdwijning vraagtekens kunnen worden geplaatst nu verzoeker hiervan pas melding maakte tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en dit aldus onvermeld liet bij de DVZ. De Raad acht verzoekers verklaring hiervoor, namelijk dat zijn moeder, met wie hij één of twee keer per week contact heeft, hem hiervan niet eerder op de hoogte heeft gebracht, allermindst plausibel te meer nu het achterhouden van informatie niet gunstig is voor het indienen van een beschermingsverzoek en gelet op het feit dat verzoeker nochtans door diezelfde familie naar België werd gestuurd. Bovendien getuigt verzoekers onwetendheid over de omstandigheden waarin zijn vader vermist zou zijn geraakt of het tijdstip waarop hij zou zijn verdwenen, en dit ook nadat hij nog contacten heeft gehad met zijn moeder, van een zekere desinteresse, die de geloofwaardigheid van zijn vermeende problemen in twijfel trekt. Gelet op het geheel van voorgaande kan worden vastgesteld dat verzoeker in Afghanistan nog over een netwerk beschikt.

Hoewel de Raad erkent dat verzoeker minderjarig was en aldus een jonge leeftijd had toen hij zijn land is ontvlucht, dient hij evenzeer vast te stellen dat er geen concrete elementen voorhanden zijn waaruit hij kan afleiden dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij, zoals vormgegeven door de taliban.

Immers, met de loutere verwijzing naar zijn verblijf in België van twee jaar en de bewering dat hij zich de Belgische normen en waarden eigen heeft gemaakt, laat verzoeker aldus na om *in concreto* aan te tonen dat hij door zijn verblijf in Europa dermate is verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Waar hij verwijst naar de schooldocumenten en getuigenissen en hiermee wenst aan te tonen dat hij een ruim netwerk heeft in België, kan de Raad hieruit afleiden dat verzoeker school loopt in de Provinciale Handelsschool te Hasselt (aanvullende nota stukken 1 en 13; verzoekschrift stukken 4, 5, 6 en 7) en hij door de OKAN coördinator (aanvullende nota stuk 2) alsook door de OKAN leerkracht wordt omschreven als respectvol en behulpzaam (verzoekschrift stuk 3). Uit de attituderapporten van het schooljaar 2021-2022 en het schooljaar 2022-2023 (aanvullende nota stukken 2, 3, 4, 7 en 8) blijkt dat verzoeker afwisselend goed, voldoende en onvoldoende scoort en wordt aangegeven dat verzoeker meer zelfvertrouwen heeft gekregen en meer aanwezig dient te zijn. De algemene jaaroverzichten (aanvullende nota stuk 5, 6, 9, 10, 11 en 12) geven verzoekers behaalde punten weer alsook de vermelding dat verzoeker goed gewerkt heeft, doch nog onvoldoende Nederlands kan om door te stromen naar het regulier onderwijs. Dat verzoeker zich inzet op school ondanks het voor hem moeilijk is, is lovenswaardig doch toont niet aan dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Hoewel hieruit blijkt dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf in

België, tonen deze stukken geen daadwerkelijke verwestering aan, i.e. een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kunnen deze gegevens op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken. De Raad kan uit voormelde stukken niet ontwaren dat verzoeker niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

Voorts beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift hoofdzakelijk tot blote beweringen, die in hun geheel niet gestaafd worden. Hij maakt aldus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Bovendien wijst de Raad er op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker toont bijgevolg niet *in concreto* aan dat hij gedurende de jaren dat hij in het Westen verblijft een gedrags- en/of gedachtenpatroon heeft ontwikkeld dat dermate fundamenteel is voor het behoud van zijn identiteit of morele integriteit dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij dit opgeeft of aanpast aan de verwachtingen en regels die gelden binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De elementen die hij aanhaalt, wijzen evenmin op het bestaan van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verbergen of te veranderen gedragingen of kenmerken in zijn hoofde die hem zouden blootstellen aan het risico om als verwesterd te worden gepercipieerd en vervolgd.

Wat betreft verzoekers uitgebreide betoog in zijn verzoekschrift over het repressieve beleid van de taliban en de door de taliban ingestelde reisrestricties, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

De Raad wijst er nog op dat noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan de vaststelling dat hij geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op de luchthaven, alsook nadien tijdens de verdere reis naar zijn regio van herkomst, wijst de Raad er op dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat deze controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden

gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Met zijn betoog in zijn verzoekschrift over de verregaande controles die de taliban aan deze controleposten zouden uitvoeren op de smartphones van Afghanen, toont verzoeker hoe dan ook niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan desgevallend foto's, video's, contacten, muziek en sociale media-accounts die hem in gevaar zouden kunnen brengen, te wissen uit zijn smartphone.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Verder volstaat de loutere mogelijkheid om bij terugkeer in aanraking te komen met criminaliteit op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich wat dit betreft in zijn verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Waar verzoeker nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Ook met de verwijzing in zijn verzoekschrift naar algemene landeninformatie, waaronder de Nansen Note en het onderzoek van F. Stahlmann, stelt de Raad vast dat uit het geheel niet kan blijken dat voor alle Afghanen die vanuit het buitenland terugkeren een gegronde vrees voor vervolging dan wel ernstige schade kan worden aangenomen, noch dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Ook de overige gevoegde informatie kan niet anders doen besluiten.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan beschouwd zal worden als een ongelovige of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

4.3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “Sufi en Elmi”, waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “Sufi en Elmi” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “Sufi en Elmi” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “Sufi en Elmi” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

De door verzoeker aangebrachte informatie met betrekking tot de humanitaire en economische crisis in Afghanistan en zijn betoog ter zake kan niet tot een andere conclusie leiden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Verzoekers betoog en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met

IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker beweert afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023. Verzoeker brengt geen persoonlijke omstandigheden aan, laat staan een hoge mate ervan, die voor hem het risico verbonden aan het willekeurig geweld in zijn beweerde regio van herkomst verhogen, noch kunnen deze blijken uit het rechtsplegingsdossier.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

4.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO